

Posudek bakalářské práce

Autorka práce: **Kristýna Juroszová**
Název práce: **RAF a aktuální diskuze v Německu**
datum obhajoby: LS 2008

Loni uplynulo 30 let od tragických událostí, které do dějin vešly pod názvem „Německý podzim“. Tehdy, na podzim roku 1977, otřásla západoněmeckou společností série násilných a brutálních zločinů (únos a vražda Hannse Martina Schleyera, únos letadla Landshut společnosti Lufthansa a následná osvobozovací akce GSG9 v somálském Mogadišu). Toto období zároveň představuje smutný vrchol činnosti teroristické skupiny Frakce Rudé armády (RAF), jež od svého založení v roce 1970 až do svého oficiálního rozpuštění v roce 1998 měla na svědomí nejméně 30 lidských životů, z nichž téměř třetina byla zavražděna právě během roku 1977. K napjaté a vyostřené atmosféře ve společnosti přispěla tehdy beze sporu i místy až hysterická reakce státu (diskuze o obnovení trestu smrti, zpřísnění trestního zákoníku, snaha o omezení některých základních práv a svobod daných Základním zákonem, masivní stíhání a vzrůstající represe, kriminalizace okruhu „sympatizantů“, policejní kontroly a domovní prohlídky atd.) a některých médií (Die Bild, Die Welt, Bayern Kurier atd.).

Kristýna Juroszová svou prací „RAF a aktuální diskuze v Německu“ ukazuje, že toto období zdaleka ještě není uzavřenou kapitolou a stále vyvolává silné emoce a německou společnost zajímá. Ať už ve spojení s výročími jednotlivých událostí či s udělováním milostí a propouštěním jednotlivých členů RAF.

Autorka si již v úvodu své práce vytyčila jasný cíl – popsat a analyzovat současnou diskuzi o RAF, která se odehrává v německých médiích, a to jak liberálních, tak konzervativních (s. 8), a navázat tak na práci Šárky Vaňkové „RAF - Frakce Rudé armády. Tři generace teroristů“ (s. 11).

Po úvodu, který obsahuje všechny náležitosti (s. 7 – 9), a kapitole věnované metodologii práce a kritice pramenů (kapitola 1) připomíná autorka v kapitole 2 historické souvislosti vzniku RAF (události roku 1968). Následující kapitola pak definuje pojem politický terorismus a městská guerilla a zařazuje RAF do jejich kontextu (kapitola 3). Po přehledně zpracovaném exkurzu do historie RAF v kapitole 4 se autorka věnuje v následující kapitole aktuální diskuzi v Německu. Kapitola 5 je rozčleněna do 3 podkapitol – Milosti (Brigitte Mohnhauptová a Christian Klar), Znovuotevření případu Buback a Diskuze v rámci 30. výročí Německého podzimu. Všechny tři podkapitoly jsou dobře strukturované, informačně bohaté a podložené širokou škálou pramenů (Süddeutsche Zeitung, Die Welt, FAZ, Tageszeitung, Frankfurter Rundschau, Der Spiegel, Focus). Závěr práce pak shrnuje výsledky bádání a odpovídá na klíčové otázky z úvodu. Kristýna Juroszová došla k závěru, že na rozdíl od předcházejících diskuzí se neliší způsob informování levicového a pravicového tisku, diskuze je celkově věcná a i výroky představitelů politických stran nejsou zdaleka tak polarizované. Přesto autorka konstatuje rozdíly mezi rétorikou tradičně liberálních Zelených a konzervativců z CDU/CSU (s. 56). Autorka

predikuje i další témata diskuze o RAF, která s největší pravděpodobností budou následovat – možné propuštění Christina Klara nebo pokrok ve vyšetřování případu Siegfrieda Bubacka v důsledku donucovací vazby uvalené na bývalé teroristy.

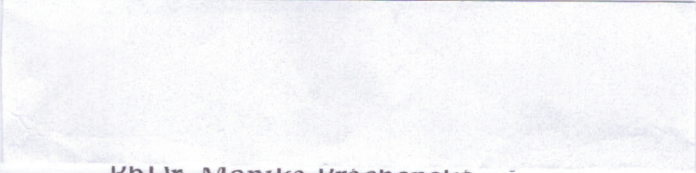
Práce je doplněna seznamem použité literatury a periodik, včetně jejich internetových odkazů, a dvěma přílohami – Životopisy nejdůležitějších příslušníků 2. generace (s. 68 – 75) a unikátní, autorkou navrženou Srovnávací tabulkou členů druhé generace (s. 76 – 79).

Vzhledem k rozsáhlému časovému období, které bylo nutno zpracovat v úvodu k aktuální diskuzi (přehled všech tří generací RAF, jejich ideologií, spisů a činů), se jeví závěrečný seznam sekundární literatury k tomuto tématu jako poměrně krátký. V seznamu postrádám některé další práce Wolfganga Kraushaara k tomuto tématu (např. „Achtundsechzig. Eine Bilanz“ či Wolfgang Kraushaar, Jan Philipp Reemtsma, Karin Wieland: „Rudi Dutschke, Andreas Baader und die RAF“). Píše-li autorka o věznici Stammheim, měla by být zmíněna i kniha Kurta Oesterleho „Stammheim. Die Geschichte des Vollzugsbeamten Horst Bubeck“. V souvislosti s diskuzí o udělení milosti Christianu Klarovi pak zcela určitě i kniha Klause Pfliegera „Die Rote Armee Fraktion – RAF – 14.5.1970 bis 20.4.1998“. Specifický výběr titulů sekundární literatury není dostatečně objasněn ani v kapitole věnované metodologii a kritice pramenů. Zcela určitě by se měl stát jedním z bodů obhajoby práce.

Bližší objasnění, popř. přeformulování, by si zasloužilo i tvrzení v kapitole 4.2.2. Členové 2. generace: „Není z historického hlediska nic nového, že ženy jsou větší fanatičky než muži“ (s. 28).

K formální stránce zpracování práce nemám připomínky, oceňuji stylistickou i gramatickou úroveň práce. Před případnou publikací práce by ale bylo třeba sjednotit používání koncovky -ová u příjmení (Gudrun Ensslin s. 27, Claudia Roth s. 39, Silke-Maria Witt s. 49), německé terminologie Grundgesetz s. 12 a českého překladu Základní zákon s. 33. Rovněž část věnovaná rozdělení tisku a metodologickým kritériím výběru periodik by měla být přeřazena z úvodní kapitoly (s. 9) do kapitoly věnované metodologii a kritice pramenů (s. 12 – 13).

I přes výše zmíněné připomínky práce zcela splňuje, v mnohém i překračuje, nároky kladené na bakalářskou práci. Navrhuji hodnotit ji známkou **výborně**. Po zpracování připomínek pak doporučuji k publikaci.

PhDr. Monika Prachenská

V Praze 9. června 2008